

2. kapitola

Majka se s bušícím srdcem vydala k domovu. Nejlepší bude předstírat mrtvou, přetáhnout si deku přes hlavu a prostě dělat, že tu není!

Jenže sotva nepozorovaně proklouzla do svého pokojíčku, někdo zazvonil. Majčina matka, Alžběta Švarcová, s úsměvem otevřela domovní dveře. Za nimi stáli dva policisté s vážnými výrazy v tvářích. Jeden z nich beze slova zvedl průhledný sáček, v němž se ukrýval ohořelý růžek školního vysvědčení. „Marie Šv...“ bylo na papírku jasně čitelné. Úsměv na Alžbětině tváři povadl.

Co následovalo, byl dlouhý a vážný rozhovor za zavřenými dveřmi obývacího pokoje. Když policisté konečně odešli, matka si mrazivými slovy zavolala dceru do obývacího pokoje. Ta se ještě nikdy v životě necítila tak opuštěná. Vzдорovitě se posadila na pohovku.

„Žhářství je výstražný signál, který je nutno brát velmi vážně. Zvláště pak u školsky neúspěšných dětí,“ zopakovala Majčina matka slova policistů a zoufale zalomila rukama: „Školsky neúspěšné dítě! Moje dcera!“

Majčin otec Filip se svou ženou snažil uklidnit. „Bětko, aspoň že s tím učitelem byla docela řeč. Majka může skládat opravné zkoušky, a když uhradíme škodu, nebude celou věc postupovat dál...“ promlouval k ní konejšivým tónem.

„Opravdu to byla jen nehoda!“ vyskočila Majka.

„Sedni si. A mlč,“ okřikla ji matka ostře.

Majka se zklamaně posadila a svěřila hlavu. Co si teď počne? Svést vinu na Fanny v žádném případě nehodlala. A pokud šlo o výmluvy, ani ta nejlepší jí nebyla nic platná, protože rodiče ji stejně nikdy neposlouchali. Kdyby aspoň někdy mluvili s ní, a ne o ní!

„Ten kongres nemůžeme v žádném případě odříct. Vždyť jsi hlavní řečnice, Bětko,“ pokračoval Majčin otec.

Alžběta neklidně rázovala po pokoji: „Ale prázdninový tábor je sotva vhodné místo, kde by se mohla

v klidu a ukázněně učit na opravné zkoušky,“ uvažovala nahlas.

To myslí opravdu vážně? Teď už mluví přímo tak, jako bych tu vůbec nebyla, vztekala se v duchu Majka. „Ale slíbili jste mi přece, že budu moct s Fanny –“ pokusila se protestovat.

„Ty už tu nemáš vůbec do čeho mluvit!“ prohlásila Majčina matka, třesoucí se vzteky.

Tak to už bylo příliš! Majka vyskočila a utekla z obýváku. Práskla za sebou dveřmi, až se zatřásla podlaha.

Alžběta se vyčerpaně svezla na pohovku. „Co si teď počneme?“ zeptala se a znělo to opravdu bezradně.

Majčin otec nápad měl. Ale musel chvíli sbírat odvalu, než ho vyslovil. „Já bych o něčem věděl,“ řekl nakonec.

Alžběta se na něj tázavě podívala. Nato zjevně pochopila. Ihned umíněně zavrtěla hlavou. „Ne, to v žádném případě,“ prohlásila rozhodně.

V dalším okamžiku se z Majčina pokoje ozval hlasitý výkřik vzteku. Následovaly úderý předmětů o podlahu. Majka, pokořená zklamáním, začala vrhat přes pokoj všechno, co už si připravila na prázdninovou cestu – potápěčské brýle, ploutve, pálky na beach ball.

„Zkus si to ještě jednou rozmyslet,“ nabádal Majčin otec v obýváku svou ženu.

Z Majčina pokojíčku se ozvala další rána.

Alžběta vzala ze stolu svou sklenku s červeným vínem a na jediný zátah ji vypila. Potom dlouhou chvíli civěla před sebe do prázdna. Nakonec přikývla.

Filip vstal a vykročil k dětskému pokoji. Opatrně otevřel dveře. Majka s rudýma očima seděla na posteli a objímala si rukama kolena. Okolo ní panoval chaos.

„Rozhodli jsme se,“ oznámil jí otec. „Strávíš prázdniny u babičky.“

Majka vzhlédla: „Na hřbitově?“

Její otec se pousmál a s povzdechem zavrtěl hlavou. „Máš ještě jednu babičku,“ vysvětlil.

Majka na otce vykulila oči. Tak tohle slyšela poprvé.

3. kapitola

Hned další den posadili rodiče Majku do vlaku. Matka ji na rozloučenou strnule objala. V očích se jí zračil neklid a pochyby. Své rozhodnutí však už měnit nehodlala.

Rozloučení s otcem proběhlo o něco srdečněji. Bylo zcela zjevné, že svou dceru posílá pryč jen velmi nerad. Než nastoupila do vlaku, strčil jí do ruky ještě tašku s knížkami, aby se cestou nenudila.

Když si Majka našla místo ve vlaku, prozkoumala obsah tašky. Titul první knížky, co jí padla do ruky, zněl: *Rozvahy o kvantové mechanice*.

Dívka si povzdechla. Potom se uvelebila v sedadle a zamyslela se. Kam to vlastně cestuje? Nic přesnějšího jí nikdo nechtěl říct. Soudě podle matčina výrazu však její cesta musela vést rovnou do trestného tábora obehnaného ostnatým drátem. Určitě to bude mít co dělat se zvířaty. Že by prasečí farma?

Majka se zadívala z okna. Vlaku míjel nekonečné borové lesy v rovinaté krajině. Po několika nudných hodinách se začaly objevovat první kopce. Majka musela jednou přestoupit a potom už se ocitla v cíli: na vesnickém nádražičku uprostřed venkovské idyly.

Když vystoupila z vlaku, přivítala ji však na nádraží pouze jedna kráva. „Búúú,“ pozdravila.

„No potěš koště,“ poznamenala Majka a rozhlédla se kolem. Široko daleko ani živáček, jen nekonečné lány. Vytáhla z tašky mobil a fotila si nic s krávou uprostřed, nebo lépe řečeno krávu s ničím v pozadí, když zpozorovala blížící se traktor. Za volantem seděl na pohled sympatický chlapec jen o málo starší než ona. „Ahoj, já jsem Sam. A ty budeš ta žhářka z města?“ zeptal se na uvítanou a vypnul motor traktoru. Po tváři se mu rozlil širokánský úsměv.

„Můžeš mi říkat i Majko,“ odpověděla.

Sam si dívku zvědavě měřil: holka s bouřliváckým účesem, v sepraných džínách a červených teniskách ani v nejmenším nevypadala tak, jak byl zvyklý u ven-

kovských děvčat. Aspoň tedy těch z jeho nejbližšího okolí.

„Vnučka paní Kaltenbachové,“ konstatoval nakonec a připojil: „Ale představoval jsem si tě úplně jinak.“

„Já jsem si svoje prázdniny taky představovala úplně jinak,“ vzdychla Majka.

Sam seskočil z traktoru a zvedl do kabiny Majčin batoh. Při pohledu na skládací koloběžku poznamenal: „Tohle tady můžeš klidně nechat.“ A ukázal na štěrkovou cestu.

„Se uvidí,“ odvětila Majka a pokusila se pokud možno co nejležérněji vyšplhat do traktoru.

Když se Sam zase snažil nastartovat, motor hlasitě zaburácel. Majka sebou polekaně trhla. Nato se motor rozdrnčel a Sam se spokojeně zašklebil.

„Máte tu jen nejnovější techniku, koukám,“ podotkla Majka.

V dalším okamžiku si traktor, jako by jí chtěl přitakat, poskočil dopředu. Majka se taktak udržela na nohou. S rachotem se rozjeli po prašné cestě.

Majka vytáhla telefon, aby Fanny poslala fotku s krávou. „VÍTEJ NA STEPI,“ vyfukala. Ale potom zjistila, že telefon nemá signál. Rozčíleně natahovala paži s telefonem do všech stran. Nakonec se jí podařilo najít aspoň dvě čárky signálu a zpráva se odeslala.

Když se Majka znovu rozhlédla, míjeli právě obytný přívěs porostlý břechťanem a přestavěný na chatku,

který postával na pasece na kraji neposekané louky. Kdo může bydlet v takové boudě? pomyslela si a zvědavě si zvláštní příbytek prohlížela. Doufala jen, že veškeré ubytování tu nevypadá takhle.

To už však traktor dorazil k široké aleji, kterou z obou stran obklopovaly louky a pastviny. Minuli ohromný balvan. Stálo na něm: Panství Kaltenbach.

Majka se zmateně rozhlížela. Traktor projel majestátní bránou do rozlehlého dvora, jež obklopoval panský statek se stájem pro koně a velká jízdná.

„Máte tu koně?“ zeptala se Majka podrážděně.

„Jak jsi na to přišla?“ chechtal se Sam.

V témže okamžiku se ozvala rána. V jízdárně padla na zem dřevěná tyč. Majka se otočila za zvukem a spatřila velkého bílého koně s vlající hřívou, který právě cválal k další překážce.

Majka naráz zůstala jako u vytržení. S až přehnanou přesností vnímala každický detail: kopyta bubnující do písku, páru stoupající koni z nozder. Z jeho pohybu vyzařovala současně síla a ladnost. Konečně skočil. Přenesl se přes překážku s nesmírnou elegancí. Laťka se však otřásla – a opět spadla.

Majka koukala s otevřenou pusou. Než ji z úžasu probral energický hlas.

„Ne, ne, ne! Ten si s tebou dělá, co se mu zachce. Takže stehna k sobě, ruce dolů, nepřišly jsme sem muškařit,“ neslo se přes nádvoří.

